

Wårs Herras Jesu
Christi nåd ware med
oss allom. Amen! /

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Vårs Herras Jesu Christi nåd ware med oss allom. Amen!

Allfäde och välsignade Läsare, detta är den Boken som Johannes såg, när Jesus visade honom den Yttersta Domen, som han beskriver i Upp. B. 20: 12, och kallas Liffens Bok, hvarpå hela vår salighet beror; den blifwer den sista i werlden som Gud låter skrifwa, ty den skall utreda Guds och Jesu fulla mening, samt Bibelordets rätta tydning, hvarföre den tager sin början alldeles som Bibeln slutar; den måste medfölja och blifwer nödwändig för mig på domedag, hvilket jag will slutligen förklara.

Nu will otrons och den ondes barn säga: icke kan du skrifwa den, inte skall Liffens Bok skrifwas af menniska på jorden. Men jag svarar: i himmelen fins hvarken penna eller bläck, eller tryckeri, och som hela vår bibel är skrifwen och tryckt af menniskor på jorden, så måste och denna angeägnade och oumbärliga bok skrifwas och tryckas af menniskor på jorden.

Den blifwer sträng och besynnerlig att genomläsa, men ingalunda skadelig för någon menniska; och jag måste wisa och answara för den wid Christi domstol.

Nu frågas, hvarför kallas den Liffens bok? Jo, min vän, emedan alla de, som den innehar och tror, skall lesa och icke dö. Sannerligen säger jag eder, den som tror honom som mig sändt hafwer, han hafwer ewinnerligt lif, Joh. 5: 24, och derfor kallas den Liffens bok.

Mine välsignade medmenniskor, huru skall det tillgå den dagen då rätten skall afgöras och domen förkunnas. Gud will hafwa sin rätt, jag som menniska will och bör påstå min och alla både lesande och döda menniskors rätt, satan påstår sig hafwa största rätt på jorden. Nu, jag som menniska är och stadd emellan dessa båda fiendsmän, Gud och satan, har fått i uppdrag att dela och yrka rätten som jag bäst och nyttigast finner.

Och efter jag nu fått detta wigtiga förordnande, så måste jag begagna Bibeln och lagen till stöd för mitt afgörande, och jag wet att hvarken djefwulen, Gud eller menniska, kunna kassera eller ogilla Lagen och den Heliga Skrift, alltså måste den vara gällande för rättwisans gynnare. Men hör du, förbannade afgrundsfurste, som heter djefwul, satanas, som bedrager hela werlden, dig will jag först tala med och det med en högljudd och wred stämma, så högt att det ljuder öfwer hela werlden. Jag är icke skriftlärd, men ransakat Bibeln, och jag finner att du varit och är ett förbannadt skadeligt fysiognomi för menniskoflägdet ifrån skapelsens stund och än i denna dag. Du öfwer-

föll den lättrogna qwiman i paradiset med smicker och lögn, tills du fick henne och dem båda att äta af det af Gud förbudna trädet. Swem gaf dig lof dertill, eller hwad hade du med Guds folk att göra; du for in uti ormen och talade genom honom, 1 Moje 6: 3-4, och det war din skuld, att menniskorna blefwo drifna ut från paradiset; ty de hade ingen wettkap om någon ohygglig djefwul, förledare och bedragare, och kunde således icke förswara sig med sanningen att de woro förledde och narrade af dig, och emellertid gick du fri den gången; men nu kan du wara öfwerlygad, att jag icke skall lemna dig fri! Det war din skull att Gud förbannade marken, och nu skall jag förbanna dig i stället. Det war din skull att menniskorna måste wandra i ödemarken; och Gud fette ett barhugget swärd emellan Lifvens träd och dem, och du har intet annat förtjent utan förgås med swärd, samt kastas uti en sjö som brinner med eld och swafwel, och din dom står skrifwen uti Uppb. 20: 10. Du är en bedragare, förledare, en mandråpare från begynnelsen, är roten och skulden till allt ondt; du är menniskornas ledare, anförare och de äro dina tjenare och barn, och en husbonde och fader måste alltid ansvara för sina barn och tjenare; äfwen skall du ansvara mig wid Christi domstol; och när jag nu tänker på det myckna onda som du bedrifwit och ännu idkar, hwilket jag och mina medmenniskor lida stort mehn utaf; och i följe häraf föranlåtes jag att lagligen infalla och stämna dig djefwul och belsebub från helwete samt alla dina englar och onda andar på jorden, för att möta mig och infinna eder wid Christi domstol för att genmäla och swara mot dessa mina stämmingspåståenden, samt afswakta den dom, som då skall kungöras. Mötestiden är icke utfatt, men när åskan höres och domsbasunen ljuder, då är tiden att ni skall infinna eder. Sedan jag nu stämt dig satan och kallat dig till domstolen, så måste jag frambära mera sanning, samt widare utveckla mina stämmingspåståenden; men ett will jag först förelägga dig, du får icke komma längre än wid domarens wenslra sida; icke får du wisa dig såsom menniska, emedan lagen icke tillåter i brottmål att sticka barn eller tjenare till rätten; alltså må du sjelf infinna dig, och det är mig likgiltigt i hwad skepnad du kommer; jag wet du tänker wisa dig såsom ett Lejon för att skrämna mig. Härmed bedrager du dig sjelf, ty du skrämmer mig icke hwarken med lejon eller björn!

Men nu will jag andraga Bibeln och Lagen, som måste blifwa grunden för mitt käromål; men hör nu du förbannade djefwul, du tänkte wäl att det war till folket Gud skref de tio huden på Sinai berg; nej, det war till dig, dessa blefwo strifna och för din räkning, emedan Gud insåg ganska wäl att Han icke fick behålla sitt folk i frid för dig, som Moje beledsagade från Egypten och Faraos händer, utan du infann dig äfwen der ibland dem och förförde dem till olydnad och afguberi, och derfor tänkte Gud att med Lag och Bud förelägga dig att du får icke göra det, och att det war till dig Gud skref kan du icke neka, ty det står tydligt wid hwarje bud: du skall icke göra det. Gade det varit till folket Gud sagt sin mening, då kunde han icke säga du wid hwarje bud. Icke säger man du till flera menniskor, utan då heter

det; ni få icke göra så, och således måste du kunna förstå, att det var till dig och icke till folket Gud skref. Detta anade du väl straxt emedan du förmådde Mose att sönderlä de första tvenne stentaforna Gud skrifwit på; men sedan skref Gud på tvenne nya stentafor som stå fast i denna dag, och innehålla följande:

1:sta Budet. Du skall inga andra gudar hafwa för mig; det vill säga, att Gud vill du skall wara honom lydig och underdånig, samt icke förföra hans folk till afguderi, eller förlita sig på dödt ting, utan på den ende och sanna Guden allena; detta åtlödde du icke.

2:dra Budet. Du skall icke misbruka Guds namn. Här svarar satan, att han har ingen Gud, men ikwål förmår du människorna att misbruka den gudens namn som du icke har någon del uti, hwarföre Gud har lofwat i samma stycke att du icke skall bli ostraffad dertföre.

3:dje Budet. Du skall helga hwilodagen. Detta har du icke åtlödt, du har väl infunnit dig i kyrkan, men till förargelse, du tager bort ordets kraft, och det heter: faren icke wilse, ty Gud låter icke gäcka sig. Men här har du varit betydligt wilse som trängt dig in uti Guds tempel; då du wet, att det icke är bygt för din räkning; äfwen wid nattwarden har du infunnit dig med dina tjenare, hwarföre du gjort dig saker på Christi lekamen och blod, och således åsamkat dig en ewig fördömmelse.

4:de Budet. Du skall hedra fader och moder. Barnet har icke wäl kommit från moderslifwet, utan du varit tillreds med dina onda andar, hwarföre det har icke kunnat, utan förorsakat sina föräldrar sorg, olydnad och wanheder och dertföre skall du icke länge lefwa eller regera på jorden.

5:te Budet. Du skall icke dräpa. Hur många har du icke dräpit, sedan Abel blef genom ditt förwällande dödad; dertföre säger Jesus, du är en mandräpare från begynnelsen, Joh. 8, och detta måste jag storligen sedermera anklaga dig för.

6:te Budet. Du skall icke göra hor. Ett Guds barn kan icke synda; ty Jesus säger: I skolen älska hwarandra inbördes, och allt hwad som sker af kristelig kärlek och öfwerenskommelse har Gud ingenting emot; men allt hwad som sker emot Guds wilja är af satan ingifwet och således din skull, om det brytes mot detta bud.

7:de Budet. Du skall icke stjåla. Du stal dig in i Paradiset i Guds frånvaro; du beröfwade våra första föräldrars och deras efterkommandes fällhet. Guru många människor har du icke fört i förderf-wet som måste sitta inom lås och bommar, som du, förledare och bedragare, varit orsaken till.

8:de Budet. Du skall icke wittna orätt emot din nästa. Här svarar du att du har ingen nästa; men likwål har du förmått människorna att wittna orätt emot din nästa.

9:de Budet. Du skall icke hafwa lust till din nästas hus. Jag wet du har ingen nästa, utan de onda andar i helwetet och dit kan du fara, ty människones hus och boning får du icke hafwa lust till.

10:de Budet innehåller att du får icke hafwa lust till något, hwad Gud och människor tillhöra.

Som jag nu utredt och låtit dig höra Guds fulla mening, då Han skref lagen på Sinai berg och du har brutit mot alla stycken, hvarföre jag swärligen anklagar dig; äfwen finner jag att du varit närwarande wid Bibelens öfversättning, emedan jag finner att den är icke så, s: m. sjelfwa meningen blef skrifwen, hwarför jag också en gång förbannar dig. Till att uppräknat det myckna onda du wållat menniskorna i tiden, blifwer nu allt för widlystigt att låta dig höra; men hwad ondt gjorde du icke emot Guds egen Son; först tänkte du genom Herodis att förgöra och döda honom, och för din skull måste Jesu förälbrar fly in uti Egypten; äfwen der infann du dig för att komma honom på fall, och allt sedan war du hans motståndare och frestare. I fyratio dagar och nätter qwarhöll du honom uti öknen och din mening war att swälta honom till döds; sedan wille du att han skulle tillbedja dig. Detta war ett förbannadt företag att påstå att Gud skulle tillbedja dig tjena satan, och sedan förföljde du honom alltjent. Slutligen for du in uti Judas och andre dina tjenare, så att du icke Jesus fastspikad på ett kors och der måste han hänga såsom en förbannelse och dö. Då gjorde du faseligt illa, och hwad sorg förorsakade du icke Jesu moder och wänner, eller huru fasaäckande döds måste icke Jesu lärjungar undergå för din skull, och wet nu att Gud skall för allt detta hafwa dig fram för domen. Du tänkte att döda Jesus, för att du skulle få regea i ewig tid. Gärmed är du bedragen, ty Jesus är uppstånden och lefwer; men för det du icke skulle döda honom änyo för Han lefwande till himmelen; ty din affigt war om du hade fått honom fast andra gången, hade du förmått dina tjenare att bränna upp honom, såsom du gjorde med Johan Suß, för omkring 400 år sedan, du lät bränna honom lefwande på ett bål och dina onda och elaka anslag kan ingen beskriwa, eller hwad måste icke jag lida af dig och dina tjenare i denna stund, du förblindar mina läsare, och tager bort ordet att de icke tro skola, Luc. 8: 12. Undra nu icke att jag uti min stämning yrkar och påstår efter lagens högsta stränghet.

Men aldra först påstår jag att du skaffar mig fram till Christi domstol, alla lefwande menniskor som äro uti ditt wäld och under din lydriad den dagen, af hwad lära, stånd och klasser det än wara må.

För det andra, att du skaffar fram alla döda menniskor som äro under ditt wälde, magt och wäld, ifrån och med Adam och Ewa och intill tidens sista slut. Både höga och låga, fattiga och rika, hedning, jude eller gref; äfwen Judas och alla de som du begagnade till Jesu döds skall du skaffa fram, alla, alla skall du skaffa fram till Christi domstol, som är uti ditt wäld, emedan du röfwat dem till dig, och sedan påstår jag efter Guds och konungens lag, som förbjuder samt tydligt och klart uttrycker, att den som dräper han skall dö och i förmåga hära; yrkar jag att du måtte blifwa dömd efter nämnde lagrum samt undergå det straff som stadgad är och warda ewigt förbannade för det du bedragit hela werlden och dräpitt Guds egen Son, och för att wittna i detta mål, framkallar jag alla menniskor, hwilka Gud har sagt skola wälsignade warda, för att ställas på domarens högra sida och intyga med mig, att satan har bedragit oss alla, ja hela werlden,

Uppb. 12. Men hwad will jag då göra. Satan påstår, att icke barn eller tjenare få wittna mot husbonde eller fader, ej heller i egen sak får någon wittne bära. Detta kan jag icke motstrida, emedan lagen förmåler detsamma; der står jag wilrådig och icke wet någon utwäg, utan wittnen kan ingen sak afdomas: ad jo, jag tänker mig om Gud har lefwande till himmelen tagit Enoch och Elias, hwilka äro ojäfwiga, och desse måste jag anhålla må blifwa hörde och inryga sanningen, hwarigenom jag måste rättwisligen vinna bifall till mina påståenden.

Store, ewige, allwise, barmhertige, gode Gud och rättwise fader, wi äro alla af dig utgångne och skapade, genom dig hafwa wi lif och warelse och jag måste nu wända mig till dig, med anhållan och bön, att du wille se till dina skapade werk samt lemna mig den rätt jag äskar och begärt; tillika uppfylla de löften, som Du uti min bibel utlofwat.

Du säger sjelf, drag mig till minnes, låt oss gå med hwarannan till rätta, Ef. 43: 26. Detta kan jag icke underlåta, utan att påminna dig till hwad ändamål menniskorna blefwo skapade.

Det war wäl icke din mening att skapa dem till satans rof och hans båtad, hwarföre wi måste klaga i psalmen: ad, om jag ofödd wore eller jag aldrig warit skapad till werlden.

Det är ganska swårt att wara menniska och jag för min del måste rättwisligen anföra följande klagan: jag tål icke warnt och icke kallt, knappt en dag kan jag lefwa utan mat och hwad jag äter blifwer uti mig på ett wedervärdigt sätt förwandladt; om man äter den finaste mat och wälluktande krydda, när de passerat naturwägen blifwer den ohyggligaste träck som kommer från skapad warelse på jorden.

Det är swårt att höra och se menniskornas belägenhet, den ene måste wandra hit, den andre dit för att söka sitt bröd och sin bergning. Sär finns så mycket menniskor att den ene går i wägen för den andre och sjukdomar och wedermöda, samt fruktan och wäntan och på sifstone döden.

Store Gud och rättwise Fader jag klagar icke utan orsak, jag är en ringa tjenare, men jag kan icke förtiga med sanningen, och jag har ingen annan än min Gud och skapare att beklaga min nöd för, och jag anhåller och begär hjelp och ändring, i anseende till mitt öfwerklagade tillstånd.

Jag har stämt och kallat djefwulen till domstolen, han som war wällande till menniskornas olydnad, af begynnelsen och än i denna dag, hwilket jag fullkomligt utredt och förklarar; och i följd deraf anhåller jag om befrielse samt en rättwis dom i detta mål, som jag mot djefwulen är nödsakad att utföra. Jag fordrar icke, utan rätt och sanning will jag skall wara gällande, nåd älskar jag icke, sy satan förebrår mig, att jag kommer icke in i Guds rike, utan att det sker af nåd och barmhertighet, och dertföre får nåd icke ega rum, sif en nåd, wille alla hafwa nåd och då wille satan också hafwa nåd för att undslippa det straff jag yrkat på honom, och då följde han med in uti den nya förwäntade werlden och dertföre är det bäst att rätten går före nåden.

Men rättwisa Gud och Fader, djefwulen är swår att strida emot; ty han har så många tjenare, jag har efter din befallning ljudit och förkunnat om den yttersta domen, men de wille icke tro på Jesus som han sjelf sagt att det som icke skall, skall han förkunna eder, Joh. 16: 13. Men de wille icke tro eller höra talas om någon dom, de wille icke öfvergifwa werldens säfänglighet, de älska mera högfärd, lust och timliga nöjen, än de älska Gud och nästan, den största delen är den ondes tjenare.

Gud sjelf beklagar sig för Elias, att det är ett röfwadt folk som är bortfördt i fångahus och är wordet till rof, och ingen hjelpare är befinnande och ingen säger så dem igen, Gf. 42: 22. Särmed är Guds mening, att satan har röfwat till sig hans folk och ingen wågar påstå att de skola tillbaka igen; men just dertföre har jag instämt satan med påstående att han skall återlemna dem och det måste icke så wida Gud är Gud och jag är en menniska.

Det synes wäl farligt att gifwa sig i strid med sjelfwa afgrunds-fursten djefwulen; men icke hade Dawid åtagit sig att strida mot Goliat, om icke han warit wif om att bliwa jegerwinnare, I Samuel 17. Icke hade jag stämt och wågat mig i strid med sjelfwa djefwulen om icke jag är förwisdad om att han skall gifwa wika; ty jag går icke emot honom utan i Herrans Zebaoths namn, och den som tror på honom behöfwer icke frukta, i hwad fara han än kommer uti.

Jag har förut onämmt att denna bok blifwer nödwändig på domedag, detta kan wäl ingen motstrida; ty icke går det an, att komma för en rätt utan stämning och skriftliga påståenden, så wida man tänker winna sin sak, icke hade Dawid slagit kämpan Goliat, utan med att slunga sina stenar som han ur bäcken tagit; icke kan jag öfverwinna satan utan med denna bok: ty jag måste wederlägga allt hwad han kan förebära, och dertföre säger Jesus: hwilken är nu en trogen och snäll tjenare som Herren satt öfwer sitt husfolk, att gifwa dem mat i rättan tid, Matth. 24. Trogen att man icke öfvergår på fiendens sida eller gifwer efter när förföljelse och frestelse påkomma, eller i sjelfwa striden wika undan för fiendens swåra anfall, och snäll betyder att man skall vara så fintlig och snäll att man kan underlägga och tillintetgöra allt hwad satan och hans tjenare kunna förebära.

Gud talade med Esaias och lofwade att göra sin lag herlig och stor, Gf. 42: 21. Detta har han uppfyllt uti denna bok, hwilket jag förut har beskriwit. Jag har upplossat lagen och berättat till hwad ända Gud utgifwit den; men Jesus säger: hwilken som upplossar ett af desja minsta buden och lärer så menniskorna han skall kallas den minste i himmelriket; men hwilken som det gör och lärer, han skall kallas stor i himmelriket, Matth. 5.

Särmed menas om man berättar till hwad ändamål Gud utgaf lagen eller de tio buden på Sinai berg, att det war endast för att wi derigenom skola bliwa lyckliga, och satan skall derigenom bliwa dämpad på domedag och du kan lesa huru som helst, du blifwer likwäl salig. Detta wore en förbannad lärdom, hwarföre Jesus säger, han skall kallas minst i himmelriket.

Nej, så får man icke lära, jag hafwer wäl upplosat lagen, men wi som äro under lagen, måste lida för lagens öfwerträdelse, genom ånger och bättring, ja wi måste födas på nytt, på annat sätt kunna wi icke komma i Guds rike och detta är den rätta lärdom och därför säger Jesus, han skall kallas stor i himmelriket.

Sär finnes en del menniskor som kallas läsare och de sifla dagars helige, mormoner och så vidare; desse tro sig vara Guds barn och Jesu wänner, men det är icke så; de mena sig göra Gudi en tjenst med sin många böner, slitiga kyrkogång och ofta nattwardsbesök, men de äro icke därför Jesu wänner ty de bära ett falskt hjerta emot Gud, de wilja icke medgifwa hans wilja, de wilja icke låta Jesus få det Gonom tillhörer som Han lidit döden för; de tro att satan skall få mängden, den stora hopen, endast de skola frälste och saliga warda. Dessa äro satans bästa wänner, ty så will han det skall warda; någon allmän frälsning will djefwulen och hans tjenare icke höras tala om. De kasta en mörk och föraktelig skugga på mig, som här förkunnat min Herres wilja, och jag wet de förakta Guds werk, hwilket skall blifwa dig en swår följd, som du dyrt får ångra innan du infommer i de sällas boningar. Ty den som låter satan inbilla sig att strida emot Gud, bliwer den menniskans sista wärre än den första, som Jesus säger i Matth. 12; åter säger Jesus i samma bok: "du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjerta och af all din håg", den som det gör, han hatar satan och låter icke honom inbilla sig något som strider emot Gud, utan tror hwad han har sagt skall ske.

Allskade män! tror du icke att Jesus har lidit döden för alla menniskor? Tror du icke att hans ord blifwa samma, att det skall vara ett fårahus och en herde? Tror du icke hwad Johannes berättade i sin Uppenbarelse, om alla som han såg stå i Guds åsyn för skolen, tolf Israels slægter och tolf tusen i hwarje slägt, och sedan en stor skara som ingen räkna kunde? Du tror icke hwad Gud lofwade Abraham då han skulle offra sin son Isak, att igenom din säd skall allt folk på jorden wälsignade warda. — När Jesus war född i Bethlehém och de herdar som waktade stadens kreatur samma natt fingo höra från himmelen en glädjeröst, som allt folk wedersaras skall, detta will ingen tro, men jag wet det skall ske.

Äck huru olyckliga skola icke wi vara, om så skulle tillgå på den yttersta dagen, som det tydes och djefwulen will hafwa det. Den ena menniskan skulle skiljas från den andra, den ena makan ifrån den andre, barn ifrån föräldrar och dessa från barnen, somliga till ewig glädje och somliga till ewig pina. Der skulle aldrig blifwa någon glädje i Guds rike, när de wiste att deras anhöriga och wänner befunno sig uti pinorummet. — O du menniska, huru kan du låta dig nöja med en så sakawäckande ställning? Ditt hjerta måste vara hårdt som sten och swart som sot, som will sätta dig emot Gud, som så herrligt och wäl beredt war och alla menniskors frälsning, wi böra glädjas samt älska, tacka och lofwa Gud för alla hans wälgerningar, och detta är det yppersta budet: "du skall älska din nästa som dig

sjelf", och härpå hänger all lag samt propheternas skrifter; och desfa två buden måste menniskan uppfylla och den som detta gör han finner sig wäl belåten med sin Herras tillgörelse. Han knorrar icke emot husbonden, såsom arbetarne i wingården gjorde. Wi kunna se hwad swar de fingo, då wi läsa Matth. 20. Äfwen säger Jesus: "många äro kallade, men få utwalde", uti versen 28 säger han: "jag will gifwa mitt lif till återlösen för många", detta hörs twetydigt då man icke begriper Jesu mening; detta måste jag i forthet förklara. Jesus wiste wäl att samma otrosanda som då rasade med menniskorna, skulle fortifara till tidens slut. Och de äro få som tro Jesu ord, som jag förkunnat hafwer och blifwa dershöfve få utwalda, som äro försedde med trons brinnande olja uti sina lampor, wid Jesu ankomst, att få gå med honom in i bröllopsalen.

När Gud hade skapat menniskorna i paradiset och satan hade förfört dem till olydnad, då fingo de sin dom som ännu fortfar och sedan blef Jesus som war sann Gud och man af satans tjenare illa handterad samt dömd och på ett kors dödad. Nu måste det icke wara mer än rätt och billigt att satan också kommer fram för domen.

Men nu will jag fråga, hwem skall döma öf emellan den dagen. Gud är en ande och dömer ingen, icke har Gud sändt sin Son, att Han skall döma werlden, utan på det att werlden skall warda salig genom honom, och Han säger sjelf, dömer icke att I skolen icke dömda warda. Swarifran skall då domen komma på yttersta dagen? So, den står skrifwen uti Math. 25. När denna Liffens bok kommer fram som skildrar wälsignelsen och förbannelsen, då är domen gifwen och kungjord, så att endast en rättwis konung utropar: Du har rätt, kommer I min faders wälsignade och går bort I förbannade. Jesus skall sitta på sin härlighets stol och han skall skilja dem såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna, och fåren skall han ställa på den högra sidan och getterna på den wenstra.

Menniskorna liknar Jesus wid får och satan och hans många onda andar wid getter.

Får äro tåliga djur som stilla tåga för sina klippare; om får komma in å annor mans egor och göra skada, så duger det icke att stämna fåren för rätta, i affeende att få sin skada ersatt, utan man måste hålla sig till herden som hafwer wård öfwer fåren; äfwen wiste Jesus att det war utan ändamål att kalla menniskorna till domstolen, emedan de hade icke mera förstånd att swara än ett får; eller hwad synes eder om en hade hundrade får, och han låte en del komma i mycket godt bete och de andre uti magert och dåligt bete, hwilket de kunde icke klaga öfwer. De som woro uti det goda betet hade ingen sorg eller frågade efter hwad de andra måste lida, som det magra betet blifwit tillbeladt. Likal des är med menniskorna, den wälmående har ingen känedom af hwad den torftige måste lida och dershöfve liknade Jesus menniskorna wid får.

Jesus liknar satans onda andar wid getter, desfa djur äro elaka att styra, de rasa omkring i skog och mark, skala och bita toppen af

träden, de äro förbjudna att finnas på kronans markt, de hoppa öfwer gärdesgårdarne och skada kålen för sin husbonde, åskan wilja de icke höra, de äro för sin elakhet ofta förbannade af dess wakt, och dertföre liknar Jesus satans skadeliga anhang wid getter; ty det war icke Jesu mening att någon menniska skulle blifwa förbannad på den yttersta dagen, emedan han war icke jänd utan till att lida och dö för alla, och Gud hade utgifwit ett löfte, att allt folk på jorden skola wälsignade warda, 1 Mojes. 22, hwilket löfte är nu efter Jesu befallning fullbordat uti denna bok, som alla både lefwande och döda menniskor wälsignade äro.

Jesus säger att den stund skall komma då de döda skola höra Hans röst, Joh. 5. Detta måste ske, men med den skilnaden att alla de som äro affonnade och hwila uti Guds beskydd och Han då säger: Står upp I döda och kommer för domen i Herrans namn, då höra de, men alla de som äro uti djefwulens wäld, de höra intet.

Men om man då säger: Står upp I döde och kommer i satans namn, då höra de, och det är tydligt och klart att de som döda äro uti satans wäld kunna icke uppstå uti Guds wäld, men sedan skall satan icke mera få wakt öfwer dem. Att det så skall tillgå kunna wi läsa uti Uppenb. 20: 12, och då skall det löftet fullbordas som Gud förkunnade menniskorna i paradiset, att qwinmans säd skall söndertrampa ormens hufwud, och Gud mente djefwulens hufwud, magt och wälde, men detta har ännu icke skett.

Guds wisdom kan ingen menniska begripa och werldens wisdom är en galenskap för Gud, hwilket Paulus förkunnar i sin första skrifwelse till de Corinthier 1: 19. Hwillet som är en galenskap för Gud will jag i korthet förklara.

Den försoningslära wi bekänna, är alldeles ogrundad och icke gällande för Gud. Det heter att Jesus öfwerwunnit döden och djefwulens wäld när Han dog på korset, men detta war ingen möjlighet, ty Gud öfwer gaf Honom, hwilket Jesus själf gaf tillkänna; och den Gud öfwer gifwer måste för satan duka under, hwilket skedde. Jesus måste böja sitt hufwud ned och dö. Den dagliga erfarenheten wisar ännu att satan lefwer lika som i gamla tider och regerar till domedag.

Att Gud blef försonad och Hans wrede skulle blifwa stillad för Jesu döds skull är lika grundlöst som det förra. Jesus war en hyggelig och wäl skapad menniskofogestalt, men blef af satan och hans tjenare illa handterad, särad och fargad, uppstungen i sidan och ser nu ganska bedröflig ut, hwilket misshagar Gud ganska illa och hans wrede är mera upprörd än stillad, ty huru skulle Gud kunna finna sig belåten med att få sin Son så illa handterad och dertför förlåta syndare? Det skulle wara en stor galenskap!

Jesu lärjungar måste efter Hans bortgång undergå martyrdöden, en blef lefwande huden aftagen, en blef kokad i en sjudande kittel, en annan korsfäst med hufwudet nedåt wändt o. s. w. Detta war allt genom djefwulens tillställning, till Guds stora förargelse och mot

Hans wilja. Satan förhindrade Jesu lära så att den war döb i många år.

Icke nog med allt detta, utan Gud skulle wara förlustig af Judas och alla de som woro behjelpiga till Jesu döb, och desse skulle då wara förtappade för war frälsnings skull, hwilket wore en stor orätt. Afwen skulle Gud förlora alla de som woro före Jesu döb. — Nej, detta kan icke låta sig göra, ty Jesus skulle komma och frälja det som förtappadt war, Matth. 18. Icke är war himmelske Faders wilja, att någon af desse skola förtappade warda, v. 14. Att de döda skola återlemnas är intet twiswel underkastadt. Jag har stämt satan till domstolen med påstående, att han framskaffar alla de som äro uti Hans wård på den dagen, och Gud skall frambringa de som äro i Hans wäld, det gör mig lika hwilkendera; men fram skola de om de finnas i hafwet eller helwetet, Uppb. 20. Ty jag låter mig icke nöja med att mina älskade och wälsignade föräldrar och stamföräldrar, ifrån och med Adam och Ewa och intill tidens slut som alla wälsignade äro. I hwems wäld de äro wet jag icke, men fram skola de imman jag slutar striden och detta är wist och så samnt mig Gud hjelpe till lif och själ.

Min älskade och wälsignade läsare! Tänk på ändan, så gör du aldrig illa, detta rådet hemta wi af den wise mannen Syrach. Och Jesus säger i sitt domsbeslut: det I hafwen gjort mine minste det hafwen I gjort mig. De fattige, huswille, nakne, sjuke och bedröfwade äro olyckliga att komma uti fångahus; desse kallar Jesus för sina minste och sina bröder. Tänk nu ester om du har så förhållit dig emot dessa som Jesus sade, så att du genast kan blifwa räknad ibland de rättfärdiga, Matth. 25. Men mine wälsignade konungar, furstar, domare på hela jorden, till eder måste jag tala några sanningsfulla ord! Ty jag fruktar icke att tala sanningen hwarken till Gud, satan eller menniskor på jorden. Jag bafwar icke eller rådes, ty då står min dom skrifwen i Uppenb. 21: 8, och jag måste afwen wara trogen och icke underlåta att säga sanningen, ty dertill är jag sänd, Joh. 16: 13. Nu frågas: hwem hafwer satt eder till konungar, regenter och styre öfwer folket? Här swaras: Det har Gud, ty ingen öfwerhet är utan Gudi; hwarföre lyden I då icke eder Guds och Herras befallning. När en konung tillsätter en underhafwande ett embete, då måste han ju alltid lyda sin herra och konungs order och befallning, afwen måste Ni lyda Eder Herre och Gud, såwida Ni wilja ostrafflige warda på Jesu Christi tillkommelsedag, ty der blir frågan om Ni hafwen gjort Jesu minste bröder det Han sagt hafwer, men jag wet att Ni icke hafwen efterkommit Jesu wilja, då Ni låter blinda, krympingar, nakne och behöfwande anropa eder om hjelp, men icke hafwa hjerta till att meddela dem ett öre; man skulle kunna tro att Ni hafwen gudahjerta ester ni ären af Gudi tillsatte det höga embetet. Men den som så gör emot Jesu wilja, han bär ett djefwulshjerta inom sig och derföre säger Jesus: we eder, Ni binda tunga odrägliga bördor tillsamman åt menniskor, men Ni wiljen icke sjelfwa röra dem med ett finger, Matth. 23. We betyder straff, och utan Ni omwänder eder och

gör efter Jesu wilja medan tid är, då måste Ni undergå ett farligt och swårt straff. Lika såsom en underhafwande i werlden kan icke undwika straff om han gör emot sin herras och konungs order och befallning. Lika så måste en öfwerhet widkännas straff om den gör emot sin Herra Gud och Jesu bud, wilja och befallning, ty Gud hafwer tillfatt öfwerheten och Han fordrar räknenskap af hwar och en för sina gerningar; och wid ewighetens öppna port der frågas blott huru du har gjort och lefwat på jorden.

Allt Gud skulle förlåta syndare för Christi död och pinas skull, det wore icke med rättwisän förenadt, ty någon syndaförlåtelse får icke ega rum. Jag för min del kan icke medgifwa det, utan jag beder om det straff jag rättwisligen förtjent, hwilket jag will med tacksamhet undergå, ty det går emot Jesu befallning då Han säger: att jag skall straffa werlden för synd, för rättfärdighet och för dom, och för det de icke tro på honom, Joh. 16: 1. Och der skall dömas om hwar och en, efter deras gerningar, Uppb. 20: 13.

Huru detta straff kommer att tillgå will jag äfwen upplysa. När den förödelsens styggelse kommer att ske, som Jesus berättar i Matth. 24, då skall warda en stor wedermöwa att den icke varit sådan ifrån werldens begynnelse ej heller warda skall, jolen blifwer mörk och månen skall icke gifwa sitt sken, stjernorna falla af himmelen, himlarnes krafter skola bäfwa, åskan höres, blåsten rajar, eldstrålar falla från himmelen och antända hus och kyrkor, allt blifwer ödelagt och allt folk på jorden skola jemra sig.

Och då behöfwer menniskan tröst; om hon någonsin behöfwer så blifwer det då, och den som tror allt hwad jag berättat och hafwer desse bladen i sitt minne, han skall få se att jag icke luger och jag säger som Jesus sade: lyften edra hufwuden upp, ty då nalkas eder förlofning, Luc. 20: 28; och hwar och en som tror Jesum skall icke förgås utan få ewinnerligt lif, Joh. 3: 15. Huru lyckliga kan icke då Jesu trogna vara, men om de otrogna och doomwända säger Jesus: två skola mala på en qwarn, den ene blifwer upptagen, den andre qwarlåten. Härmed förstås att menniskorne icke syndat lika i werlden och kan således icke få lika straff, ty uti den förödelsens styggelse, skall hwar och en utflå sitt straff, efter som han handlat i tiden. Daniel förkunnar oss om den förödelsens styggelse, att den skall vara tusende hundranittio dagar, detta är en lång tid i beräkning, men dagtalet försvinner, ty jolen gör ingen åtskillnad på dag och natt, utan ett mörker öfwer allt.

Tröster mitt folk, säger eder Gud, Es. 40. Ty Herrans herrlighet skall uppenbarad warda, och allt kött skall tillsammans se, att Herrans mun talar; och så älskade Gud werlden att Han utgaf sin ende son, på det att hwar och en som tror på Sonom skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif; icke har Gud sändt sin son i werlden att Han skall döma werlden, utan att werlden skall warda salig genom Sonom; och den som tror på Sonom, han warder icke dömd, Joh. 5. All hwilka tröstande och glädjande ord äro icke dessa.

Men tro icke du winner företräde till Guds rike, då du ingår i

ny lära, öfvergifwer det förbund du en gång lofwat att widhålla; tro icke det tjénar till någon salighet att blifwa döpt mer än en gång; tro icke det lönar mödan att resa till en annan werldsdel för att komma till Zion, ty på jorden finns intet Zion, förr än förlossaren Jesus kommer, och det som af menniskor upprättadt är, skall tillintet göras, 1 Cor. 1: 19. Skulle jag gå ifrån det löfte, och rygga det jag en gång lofwat hålla, då skulle Gud också gå ifrån sitt gifna löfte, och det wore olyckligt för mig och alla. Gud hafwer lofwat och sagt att qwinans säd skall jöndertrampa ormens hufwid: Härmed menar Gud djefwulens hufwid, magt och wälde. Han har lofwat skapa öfwen ny himmel och en ny jord, Ef. 65: 17; 2 Pet. 3; Uppb. 21, samt att döden skall platt uppfluken warda, Ef. 25: 8, Matth. 16: 28 samt återlemna den till himlen tagne Frälsaren, och detta allt måste Gud uppfylla och fullgöra på min rättwisa anhållan, ty jag slutar icke förr än det sker; jag låter mig icke affpisa med goda löften, såwida Gud skall kallas mächtig och förmår göra hwad han will. Gud skapade himmel och jord och allting, samt menniskorna till ett ewigt lif, och efter sitt eget beläte, 1 Moseb. 1: 26, Wis.-b. 2: 23. Det är wäl icke rätt, att bortglömma menniskorna, som äro Hans eget beläte, hwarföre jag söker ändring. Har jag orätt, så straffa mig; men har jag rätt, så skaffa mig den rätt jag söker.

Ötrons barn och satans tjenare göra föraft och spe af mig för det jag stämt satan till domstolen, samt söker den rätt jag eger. Den som gör spe af mig, han gör spe af Jesus, ty jag förkunnar icke annat än han muntligen och skriftligen sagt mig. Jag talar icke af mig sjelf, ty menniskan kan intet taga utan det warder henne gifwet af himmelen, och jag rår icke för att Herrans råd äro underliga, Ef. 28: 29, och en galenskap för werlden, hwilken Gud utwalt, 1 Cor. 1: 27.

När satan dödade Jesus, begagnade han menniskor dertill, utom det kunde det icke ske. Swem kan nu förbjuda Gud, att äfwen begagna menniskor på yttersta dagen. Har icke Jesus lof att uppenbara sig för hwem han behagar, Matth. 11: 25, och sätta sin anda, på hwem Han will, att utföra domen till en seger, Matth. 12: 18. Si min tjenare, jag skall gifwa honom min anda, han skall låta komma rätt på jorden, Ef. 42.

Jag är en Jesu tjenare och jag måste lyda hans befallning, ty det är nödwändigt att Han låtit skrifwa denna maktpåliggande Lifvens bok, emedan alla de som icke woro skrifne uti den skulle kastas i den brinnande sjön, Uppb. 29: 15. Jag har förut omnämnt att Enoch och Elias skola blifwa mina wittnen wid Christi domstol, Matth. 11: 14, hwilka Gud för den skull lefwande till himla tagit. Nu torde någon fråga hwad de kunde wittna: jo de skola intyga att i himmelen finnes ingen mer än Jesus som jag begärt, samt att det är en oryggelig sanning allt hwad jag skrifwit i denna bok, och sedan är målet wunnet och domen lätt gifwen.

Minna tillfällen medgifwa icke att förkunna och uttyda allt som jag wet, önskade och borde göra, emedan jag är i saktad af det nödwändiga.

Jesús har wísat mig den förödelensens stygge som Johannes jag, Uppb. 6: 12, den yttersta domen, wår förwandling, de dödas uppståndelse, den nya jorden och herrligheten; detta wíl ingen tro; men war god och undersök på alla de ställen jag hänwísat i den Heliga skrift, och tro den, 5 Mos. 18: 18, Ef. 42: 9, Matth. 25: 30.

Att tro Jesu ord och den Heliga skrift är högst nödwändig. Ty Jesús säger: Salige äro de som icke se, men dock tro; och den som tror han skall warda salig; men den som icke tror, han skall warda fördömd.

Allskade män, hur läser du din trosbekännelse; du säger, jag tror på Gud Fader, Hans Son, den Helige Ande, de dödas uppståndelse och ett ewigt lif. Tror du icke att detta skall en gång förfigga. Tror du icke att domen en gång skall inbryta. Tror du icke att löftet och skriften skall en gång gå i fullbordan? So wísserligen, wi hafwa länge nog hört predikas derom, och ingen förändring fått. Jag är gammal och hört detta förkunnas ifrån min späda ste barndom, nu måste det wäl en gång skola ske.

Jag är född 1806, fick ingen annan skolorundervisning eller bokstaflig kunskap utan hwad min moder lärde mig, och hon förmanade mig, att jag skulle alltid hafwa Gud för ögonen, och bedja Honom om ett rent hjerta, en ny wis anda o. s. w., hwilket jag icke glömd. När jag tillryggalagt 20 år af mina ungdomsdagar, warjebles jag i lusten en röst, som sade: tänk på ewighetens längd, och jag förestälde mig som presten förkunnat, om en droppa watten gick ur hafwet, eller ett strå af marken hwart tusende år, skulle ändå ett slut förwäntas, men ewigheten tager aldrig slut, och en grufwelig ångest och själbedröfwelse måste jag uthärda, i tre dagar och nätter kunde jag hwarken äta eller sofwa. Men när den tiden till ända gått, fick jag tröst och en herrlig glädje, samt ett lust sten omgaf mig, och jag kom ihåg det jag läst: att så älskade Gud werlden att han utgaf sin enda Son, på det hwar och en som tror på Honom skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif. Och detta kan trösta alla bedröfwade själar.

Jag har förut i en annan skrift kungjort, hwad jag widare genomgått samt något af mina lefnadsöden.

När Jesús wandrade på jorden war Han hatad och förföld af Judaa och Fariseer; likaså är förhållandet nu med mig; och det måste så wara, ty tjenaren är icke mer än hans Herre.

Här finnes i desse dagar många som äro gudaktige och synas wara laglydige; och för den skull tro sig wara rättfärdiga och Gudi behagliga, men de bära ett fariseers hjerta och tanka, som icke Gud kan antaga; - de hata och förfölja mig utan sak, och blott för den skull att jag utträttar min Jesu order, som finnas antecknade i Joh. 16: 13; icke nog med att de bära ett hemligt hat till mig, utan de låta satan förleda sig att kasta etter efter mig, för att om möjligt wore tillintetgöra och förderfwa Guds wishet; och den enda utwägen för menniskornas frälsning på yttersta dagen. Jag har hört det i tal och heliga skrifter; men mina tillfällen har icke medgifwit, att wedersägga satans medhållare deras onda uppsåt.

Men älskade vän, tag mig icke till misstycke att jag är sträng mot djefmulen, werldens bedragare. Lyck icke illa wara att jag stämt honom till domstolen, och der gör mina påståenden, att han skall ansvara för all öfwerträdelse, emedan han är wällande och roten till allt ondt som skett i werlden. Och derföre anhåller jag wid Christi domstol, att rätten måtte ålägga honom att skaffa fram och återlemna alla menniskor som han med bedrägeri till sig röfwat.

Wi läsa om de dödas uppståndelse och uti Uppb. 20: 13 är beskrifwet att hafwet gaf igen de döda som der woro, och döden och helwetet gafwo igen de döda som uti dem woro. Tro icke detta kommer af sig sjelf, ty satan återlemnar dem icke godwilligt, utan han blifwer af domstolen dömd och på min begäran ålagd dertill, och min anhållan måste rättvisligen bifallas: och sedan skall han kastas uti den brinnande sjön, Uppb. 20: 10.

Käre läsare war icke satans försvarare och falsk emot din Gud, ty då står din dom skrifwen i samma stycke.

Du skall aldrig ångra om du håller med mig, du skall få se och finna dig wälbelåten, om jag kan återwinna det paradys, som våra stamförelädrar måste för satans skull aträda.

Ja, då när striden blifwer öfwerstånden och segern wunnen, då wet jag att de skola tacka mig, som nu hanna mig, de skola då älska mig som nu hata och förfölja mig; de skola då glädjas som nu förja och gråta, ty Gud skall astorka alla tårar af deras ögon, Uppb. 4: 14.

Uck om jag kunde öppna ögonen på mine läsare, då skulle de få se att den herrlighet är wärd att strida före, att det lönar mödan att här med tålmod lida förföljelse och motgångar.

Jag väntar mig en farlig strid, ty satan blifwer swår att möta och strida mot, ja, så swår att den knappast kan uthärdas; derföre säger Jesus, om de dagar icke worde förstäckte, då worde intet kött frälst, Matth. 24: 22, och då bleswe ingen menniska frälst, om icke striden kan uthärdas. Men säger han, för de utwaldas skull skola de dagar warda förstäckte, och jag wet att segern skall winnas, samt att satan skall blifwa dömd att framskaffa och återlemna alla som äro komne uti hans wäld. Han slipper mig icke med att lemna några, eller göra någon delning, utan han måste återlemna alla, ifrån de förste han beswet och till de siste, som han fått under sin lydnad; ty jag är åklagaren mot honom, och skall icke underlåta att framställa de påståenden som domstolen rättvisligen kan godkänna.

Sär finnes en del menniskor som wilja göra bibeln till lögn, samt Gud och hans Heliga skrift till intet.

Jag will endast fråga eder hwarifrån wi menniskor äro komna; eller hwem hafwer skapat oss till werlden? Scke äro wi komna af oss sjelfwa; att wi äro aflade i moderlifwet är wäl sannt; men hwarifrån äro då de förste komne; du måste medgifwa att Gud hafwer skapat dem och oss alla, och Han rår således att göra som han sjelf will och behagar. Huru lätt är det icke för en krukmakare, att i sin wrede sönderslå och tillintetgöra det kärl, som han med sina fingrar format och danat till nytta. Sika lätt är för Gud, som skapat oss, låta mord-

engeln komma och tillintetgöra oss, som Han af en jordklump danat till en menniska.

Om vi nu kasta en blick tillbaka efter våra fäder, samt betrakta den kyrkogård, hwari våra wänner och anhöriga finnas förwarade. Då kunna wi se att menniskorna skola ock der nedmyllas och tillintetgöras. Detta är ingenting att twista om, likaledes är bibeln ingen twistefråga underkastad. För öfrigt gör det mig lika, ty jag har ingen utan Gud och satan att göra med, och jag wet bibeln står fast.

Det går icke så lätt för någon menniska att blifwa fräslt, som förfastar Bibeln och icke tror den Heliga Skrift. Ty den kan aldrig finna tröst i nödens stund, eller när tröst behöfwes. Och jag wet att den tid skall snart komma, som jag hos Gud ber om; att solen för-mörkas, såsom Jesus säger i Matth. 24: 29. Ty menniskorna wilja icke tro, förr än de få se detta sker, och då behöfwer hon tröst, då torde hon påminna sig Jesu ord, då han säger: lyften edra hufwidan upp, ty då nalkas eder förlofning. Jesus har aldrig lofwat oss någon förlofning, för Han har icke kunnat frälsa oss från döden och djefwulens wäld förrän domen blifwer hällen och rätten faller utslag. Jesus har lofwat att om han än går bort, skall han likwäl komma igen och taga oss till sig, att der han är skola wi ock wara, Joh. 14: 3. Detta är ett tröstande och säkert löfte Han gifwit oss wid sin afresa. Den som nu tror Jesu ord som jag förkunnat hafwer, han kan wara nöjd och glädjas öfwer Jesu ankomst, samt icke frukta eller rädas för domen när han kommer, utan stå fast i trona på Jesus Kristus. Och den som detta gör han skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif, Joh. 2: 15. Äfwen säger Han i Matth. 16: 28: Sammerligen säger jag eder här äro någre ståndande som icke skola smaka döden, till des. de så se menniskones Son omma i sitt rike. Och således behöfwer icke en Jesu trogen frukta eller rädas för döden eller domen. Ty den som tror honom, han kommer icke i domen.

Och jag bäfwar icke, jag rädes icke, fast jord och hjewna himme-lens krafter skola bäfwa, Matth. 24: 29, bäfwar jag icke, jag fruktar intet, hwarfen Gud eller satan, himmel eller helwete; fast himmel och jord skola förgås, räds jag icke, ty jag wet att menniskoflägdet skall icke förgås, Matth. 24: 34, och jag frågar efter himmel och jord intet. Ty denna jorden är ingenting att sätta värde på, hwarföre jag har begärt en ny himmel och en ny jord, hwilket jag hoppas rätten be-wiljar enligt löfte, ty detta är utlofwadt uti vår bibel och det skall wäl också en gång gå i fullbordan.

Allskade wänner, wi äro alle af Gud utkomna och skapade; wi skola också en gång alla blifwa Honom tillhöriga, som Jesus säger i Joh. 10: 16. Ty Jesus lät icke sitt lif för några endast, utan för alla både lefwande och döda menniskor. Och detta kan wäl ingen Jesu wän motstrida. Och nu kunna wi glädjas och fröjdas att vår broder, wän och frälsare will komma och förlossa oss från denna mödo-samma och beswärliga jemmerdalen och befria oss från det träldomsok, som så länge tryckt oss.

Men nu är det swåraste som kan vara, att Jesus har inga vänner, ingen vill tro de ord han talade på jorden. Han sade: den som föker han finner; jag har sökt i 25 år, mormoner och prestesamt alla religionssefter, men ännu icke funnet en, som vill tro Jesu ord eller vara Hans bröllopsgäst, och kan således intet bröllop ske. De äro genfiräfwiga mot sanningens anda, som Jesus sändt hafwer, de äro egenrättfärdiga, förakta Jesu hjudning, hans ord och löfte samt sofwa i säkerhet, hwar uti sin sett, som Jesus säger, Matth. 25: 5. De äro alla andeligen döda, derföre säger Han: låt de döda begrafwa sina döda, Matth. 8, hwilket dagligen fortgår.

Jesus wardt wred, då Han märkte att inga böner hjelpte, och ingen utwäg fanns, utan Han måste lemna sig i satans wåld och undergå der swåra döds spinan på korset, — och derföre förkunnade Han en swår dom, att det I icke gjort en af mine det hafwen I icke gjort mig; och dessa skola då gå i ewig pina.

Det ewiga straffet har jag hos Gud afbedit, lifsom Mose bad för folket och stillade Guds wrede, 2 Mos. 32, — men nu är Guds och Jesu wrede icke stillad, emedan ingen tro finnes hos kristenheten. Den som tror Sonen hafwer ewinnerligt lif, men den som icke tror, får icke se lifwet, utan Guds wrede blifwer öfwer honom, Joh. 3: 36. Nu finns ingen, som vill tro och hafwa det ewiga lifwet och lefwa såsom Jesus lefwer; ingen vill tro sanningens anda, som Han sändt ha;wer att leda eder uti all sanning, derför kan Jesus icke utan warda wred, Uppb. 6: 16. Dstyldig måste han lida och dö; förgäfwes förklarade Han sin lära och Guds wilja på jorden; ingen wille förkasta lögnen och anamma sanningen och förstå den, som skall göra eder fri, Joh. 8.

Gud lofwade genom Esaias att göra sin lag herrlig och stor, Ef. 42. Detta har han uppfyllt i denna bok; ty det måste vara en herrlig, glädjande och skön ting att lagbrotten komma att drabba bedragaren och Guda-mördaren, hwilket war Guds wisa mening då han skref dem, ty då icke två i paradiset kunde hålla ett påbud, war det äfwen omöjligt för så många att hålla 10 sedan. Guds wisa uträkning kan ingen döblig begripa.

Gud lofwade Abraham: I din säd skall allt folk på jorden wälsignadt warda. Detta löfte har han äfwen härmed fullbordat. Tillika säger han: Det som komma skall, förkunnar jag förut och ny ting, för än det sker låter jag eder det höra, Ef. 52. Allt hwad Gud har lofwat håller han wiserligen. Och Jesus har lofwat: När sanningens anda kommer han skall leda eder uti all sanning, och det som ske skall, skall han förkunna eder. Allt är fullbordadt.

Nu fordrar Jesus att wi hålla det wi lofwat, att tro på Gud Fader, hans Son, den Heliga Andan, de dödas uppståndelse och ewigt lif, Joh. 6: 47.

Efter förordnande

Ander s Berggren.

(Tolfte upplagan.)